

A Fővárosi Ítéltábla dr. Nyéki-Szabó Ágnes ügyvéd (.....) által képviselt (.....) felperesnek a dr. Kovács Kázmér ügyvéd (.....) által képviselt (.....) I. r., a dr. Édes András ügyvéd (.....) által képviselt (.....) III. r., a dr. Kovács Kázmér ügyvéd (.....) által képviselt V. r. alperes elleni kártérítés és jogalap nélküli gazdagodás iránti perében - mely perbe az I. r. alperes pernyertessége előmozdítása érdekében az (.....) és az I. és V. r. alperes pernyertessége előmozdítása érdekében a dr. Holobrádi Emese ügyvéd (.....) által képviselt (.....) beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2012. október 31-én kelt 7.G.40.751/2012/17. számú ítéletével szemben a felperes fellebbezése folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és V. rendű alperesnek 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint + áfa - 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint + áfa, a III. rendű alperesnek 200.000 (Kettőszázezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget, az államnak külön felhívásra 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az ingatlan-nyilvántartás adatai szerint a szám alatti helyrajzi számon nyilvántartott 9.892 m² alapterületű ingatlan 1964-től az V. r. alperes tulajdonában áll, 1972-től bejegyzett kezelője a perben nem álló Az ingatlan tulajdoni lapja 1994-től kezdődően számos tulajdonjog és kezelői jog bejegyzésére vonatkozó elintézetlen széljegyet tartalmaz.

Ezen, valamint a III. r. alperes tulajdonában álló helyrajzi számú, és egy már elhunyt magánszemély (korábbi IV. r. alperes) tulajdonában állt helyrajzi szám alatti ingatlanon működött a gyáregysége, a

A 1989. április 1-jén a bérbe adta a kezelésében lévő 1. számú telep,, helyrajzi száma: - ... - könnyűszerkezetes csarnok, valamint belső határvonal által körülhatárolt területet.

A és öt magánszemély 1989. október 23-án megalapította a-t (későbbi be nem jegyzett elnevezése) (továbbiakban) Az alapító társasági szerződés szerint a apporttárgyként egyebek mellett egy irodaépületet és modulbarakkot is átadott 35.000 - 35.000 forint értékben.

A társaság a cégjegyzékbe 1990. február 5-én bejegyzésre került.

A 1989. november 28-án kelt levelével értesítette a arról, a bérleménye apportként a-nek átadásra került, a bérleti díjat a Kft. részére kell megfizetnie.

1990. december 13-án kelt szerződéssel a bérbe adott a a szám alatti telepen álló 800 m² barakképületből 600 m² alapterületű raktárrészt és irodahelyiséget, művezetői szobát, valamint a barakképület előtti 300 m²-es betonozott területet.

A 1990. december 20-án megalapította a (továbbiakban Leányvállalat).

A 1991. június 19-én a tagot az apportként rendelkezésre bocsátott irodaépület önhatalmú birtokbavétele miatt a társaságból kizárta.

A Leányvállalata 1991. július 7-én a-vel (....-vel) szemben előterjesztett, utóbb módosított keresetében a alapító társasági szerződése jogszabályba ütköző voltának megállapítását kérte.

A Fővárosi Bíróság 25.G.49.990/1991/33. számú ítéletével megállapította a 1989. október 23-i társasági szerződése érvénytelenségét, majd a Legfelsőbb Bíróság 1993. május 28-án kelt Gf.VII.31.325/1993/10. számú - a Legfelsőbb Bíróság 1994. május 4-én kelt ítéletével hatályában fenntartott - ítéletével a Fővárosi Bíróság ítéletét részben és akként változtatta meg, a szerződés érvénytelenségének megállapítása mellett a szerződést a határozathozatalig terjedő időre hatályossá nyilvánította.

A fellebbezés folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság az ítéletében rámutatott, az apportlista semmiféle eligazítást nem ad arra, milyen jogcímen kerültek a társaság vagyonába az igényelt ingatlanok. A jogsértés a kizárt tag tagsági jogviszonyának megszűnése miatt nem orvosolható, ilyen esetben a cégbíróság a céget a további működéstől eltiltja, megszűntnek nyilvánítja, felszámolásának vagy végelszámolásának van helye. A felülvizsgálati eljárásban meghozott

határozatában pedig kitért arra is, a perbeli ingatlanok birtokba bocsátása - amennyiben külön birtokháborítási vagy egyéb eljárás e körben nincs folyamatban - a tagok közötti elszámolás körébe tartozó kérdés.

A per tartama alatt - 1992. június 9-én - írásbeli megállapodás jött létre a, mint átruházó és a Leányvállalat, mint jogosult között a helyrajzi számú állami tulajdonú ingatlan kezelői jogának térítésmentes átengedéséről, s a vállalat hozzájárult az ingatlanra a kezelői jog Leányvállalat javára bejegyzéséhez.

A Leányvállalat a használati jogát nem ismerte el, 1992. június 30-án kelt levelével felszólította a-t az apport tárgyát képező 15 m² alapterületű irodába 1992. július 15-ével visszaköltözésre, a modulbarakk előtt önkényesen elfoglalt 250 m² terület jogellenes használatának megszüntetésére, egyidejűleg tájékoztatva a portaszolgálat 1992. július 15-i megszüntetéséről.

A képviselői és a ügyvezetője, mint a „tanácsadója” 1992. július 15-én megjelentek az szám alatti telephelyen, melyről 1992. július 22-én „átadás-átvételi jegyzőkönyvet” vettek fel. A jegyzőkönyvben rögzítették, a Leányvállalat részéről felszólítás ellenére nem jelent meg senki, a jelenlévők megkezdték az átadás-átvételt, s a „saját apportvagyonukat birtokba vették”. Megállapították, a telephely rendkívül elhanyagolt, több helyen életveszélyes helyzetet találtak, amelynek elhárításáról, a leromlott állapot megszüntetéséről, a közüzemek helyreállításáról a Leányvállalat költségére gondoskodnak. A telephely teljes körű őrzés-védelmét átvették, melynek költségeit a Leányvállalatnak havi bontásban leszámlázzák.

A 1992. november 3-án meghatalmazta a a megalakítandó felperes szervezésével kapcsolatos intézkedések megtételére, ennek során nevében szerződések megkötésére, a felperesbe lépni kívánó személyekkel tárgyalás folytatására.

A meghatalmazottjaként eljáró és a Szervező Bizottsága” (felperes szervező bizottsága) 1992. november 24-én beruházási és együttműködési szerződést kötöttek a birtokában lévő, „a Leányvállalat tulajdonát képező szám alatti telephelyen található”, a szerződésben megjelölt területek, épületek ipari használhatósága érdekében saját belátása szerinti beruházások végrehajtására saját költségére, azzal, hogy azt a Kft. a (felperes) megalakulásáig megelőlegezi.

Ezt követően az ingatlanon felújítási munkák folytak.

A felperes megalapítására az 1993. október 1-jén kelt létesítő okirattal, cégjegyzékbe bejegyzésére 1995. február 2-án került sor.

1993. október 1-jén a, mint a meghatalmazottja „átruházta” a felperesre a felperes szervezőbizottságával, a felperes javára kötött beruházási és együttműködési szerződést.

Időközben aot az I. r. alperesi jogelőd (továbbiakban) 1992. december 9-i hatállyal államigazgatási felügyelet alá vonta.

A Leányvállalat 1993. április 1-jei hatállyal átalakult, jogutódja a Korlátolt Felelősségű Társaság (II. r. alperesi beavatkozó) lett, melynek egyedüli tagja a cégnyilvántartás adatai szerint 1993. április 1-jétől 1994. január 14-ig a volt.

Az I. r. alperesi jogelőd 1993. december 15-én 71/1993/IG.I/..... sz. határozatával elvonta atól a II. r. alperesi beavatkozó üzletrészenek 100 %-át, majd azt nyilvános pályázati felhívást követően 1994. január 14-én a Kft-re átruházta.

(A 1994. április 1-jétől cégjegyzékből törlése 1997. december 10-i időpontjáig végelszámolás alatt, míg a 1993. május 28-tól 2008. október 28-ig szintén végelszámolás alatt állt, majd ezt követően, jelenleg is felszámolás alatt áll.

A felperes 2005. október 10-én kezdődött felszámolási eljárása a felperes megszüntetése nélkül 2007. december 6-án befejeződött.)

A szám alatti vételezési helyre a Rt. a II. r. alperesi beavatkozóval kötött szolgáltatási szerződést.

A beavatkozó kérelmére az .. Rt. 1995. augusztus 6-án a szolgáltatást megszüntette, mely szolgáltatás visszakapcsolására birtokháborítási eljárás eredményeként 1997. január 3-án került sor.

A Önkormányzat az 1995. november 3-án kelt és 1995. november 13-án jogerőre emelkedett határozatával a kérelmére kötelezte a beavatkozót az eredeti birtokállapot három napon belüli helyreállítására.

A felperes az .. Rt. 1995. augusztus 11-i leveléből értesült arról, az áramszolgáltatás megszüntetését a beavatkozó kérte.

Az I. r. alperesi jogelőd a II. r. alperesi beavatkozó ingatlanainak földhivatali bejegyzése, földhivatali helyzet rendezése érdekében a földhivatal részére tett 1996. augusztus 2-i nyilatkozata szerint egyéb ingatlanok mellett a perbeli

helyrajzi számú ingatlan, a Leányvállalat társasággá alakulásával létrejövő beavatkozó tulajdonába került.

A perbeli ingatlannal kapcsolatosan több peres eljárás is folyamatban volt.

A Legfelsőbb Bíróság 2001. január 23-án kelt Gf.I.31.030/2000/9. számú ítéletével a Fővárosi Bíróság 7.G.75.169/1999/30. számú ítéletét megváltoztatva elutasította a jogutódjaként fellépő jelen per II. r alperesi beavatkozójával és I. r. alperesével szembeni, a vállalat és a Leányvállalat között a kezelői jogra vonatkozóan 1992. június 9-én a létrejött megállapodás semmisségének megállapítása, eredeti állapot helyreállítása iránti keresetét.

A a II. r. alperesi beavatkozóval, az I. és a II. r. alperessel szemben az apportlistában feltüntetett egyes ingóságok kiadása, egyenértékének megfizetése, a helyrajzi szám alatti ingatlan meghatározott tulajdoni hányadának ráépítés jogcímén megszerzésének megállapítása, az ingatlanon lévő irodaépületre 1992. és 1994. között fordított hasznos költségei, elmaradt vagyoni előnye megtérítése, általános kártérítésre kötelezés iránt is keresetet terjesztett elő. Az eljárás jogerősen a Szegedi Ítéltábla 2005. március 16-án kelt Gf.III.30.221/2004/27. számú határozatával és a Győri Ítéltábla 2007. november 21-én kelt - Fővárosi Bíróság 2006. augusztus 31-én kelt 2.G.40.869/2002/2010. számú, a fennmaradt keresetét is elutasító, és a-t a perbeli ingatlan (.... kerület hrsz.) Rt-nek birtokbaadására kötelező ítéletét helybenhagyó - ítéletével fejeződött be.

A Győri Ítéltábla az ítélet indokolásában egyebek mellett rámutatott, a-nek társasági szerződése érvénytelensége folytán nem keletkezhetett érvényes jogcíme az ingatlanrész tulajdonjognak megszerzéséhez, és az sem volt megállapítható, egyéb jogcímen jogosultságot szerzett volna az ingatlan használatára. A és a közötti bérleti jogviszony esetében pedig a bérbeadói jogosultságok átengedése szintén nem alapított visszavonhatatlan és korlátlan használati jogosultságot számára. A Leányvállalat, akire a az ingatlannal kapcsolatos jogait átruházni kívánta, is már 1992-től kezdődően kifogásolta a ingatlanhasználatát, tehát az ingatlan jogalap nélküli birtokosának minősül. Az állami vagyont kezelő szervezet a vagyonkezelői jogosultságából eredően alappal követelhetette a jogalap nélküli birtokostól az ingatlan birtokba adását, jogszerűen terjeszthetett elő viszontkeresetet. Arra is rámutatott, a az irodaépület felújítási munkálatait 1992-1994. közötti időszakban még nagyrészt jóhiszemű jogalap nélküli birtokosként végezte el. Mivel azonban a beszedett hasznai meghaladták a hasznos költségeit, így megtérítésre megalapozottan nem tarthatott igényt.

(A perben jelen per felperese beavatkozóként részt vett a pernyertessége érdekében.)

Felperes 2003. november 21-én előterjesztett, többször módosított, végleges keresetében az I. r. és az V. r. alperesek 2.902.035.236 forint tőke és ebből 2.190.896.226 forint után 1995. augusztus 8. napjától, 568.750.000 forint után 1992. július 15-től és 10.289.010 forint után 1995. augusztus 1-jétől a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamat egyetemleges, a III. r. alperes 13.572.965 forint és ennek 1995. augusztus 1-jétől a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezését kérte, valamint alperesek perköltségben marasztalását. A 2.190.896.226 forintot a Ptk. 339.§ (1) bekezdése alapján, mint termelés kiesésből eredő elmaradt vagyoni előnyt és ténylegesen bekövetkezett kárt, az 568.750.000 forintot a Ptk. 196.§-a alapján felelős őrzés jogcímén az ingatlan őrzésével, karbantartásával felmerült költségként, a 10.389.010 forintot, illetve a III. r. alperessel szemben a 13.572.965 forintot a Ptk. 137.§ (1) bekezdése és a 361.§ (1) bekezdése alapján jogalap nélküli gazdagodás címén az ingatlanon végzett értéknövelő beruházásaival megvalósult gazdagodás megtérítése iránti igényként, míg a 132.000.000 forintot nem vagyoni kárként érvényesített. Egyebek mellett előadta, a 100 %-ban állami tulajdonban lévő és annak egyes dolgozói 1989. október 23-án megalapították a-t, a 10 %-át kitevő - 70.000 forint könyv szerinti értéken számolt - apport vagyonnal. A 1989. november 28-án az ingatlan egészére átengedte a használati jogokat a-nek, mely társaság az erre vonatkozó jogosítványait továbbengedte a Bt-nek. A 1992. július 15-én az ingatlant véglegesen elhagyta, ettől kezdve a teljes ingatlan állagmegóvásáról, őrzéséről a gondoskodott. A 1992. november 24-én a-vel kötött szerződés alapján a perbeni ingatlanon birtokba került, az ingatlan birtokát az akkori részvényese, utasítása alapján a Bt-től szerezte meg. A-vel a Bt-n keresztül kötött megállapodás alapján az ingatlanban 1992. december 29-től 1995. július 31-ig beruházást végzett. Felújította az irodaépületet, a bálázó csarnokot és a teljes ingatlanra tűzi vízhálózatot épített ki. A a tulajdonjogot a részére ugyan hibásan teljesítette, mivel azonban a származtatott joga nem a hibásan szolgáltatott tulajdonjogon, hanem az ezt meghaladóan szolgáltatott birtok- és használati jogon alapult, jóhiszemű birtokosnak minősül, igényt tarthat a beruházásai megtérítésére, mert a beruházások az ingatlan állagának fenntarthatósága érdekében és abban a tudatban valósultak meg, a apportja a-ben érvényes. A a Gyáregységet leányvállalattá alakította, 1992-ben hozzárendelte a perbeli ingatlan kezelői jogának egészét. A Leányvállalat 1993. április 1-jén a jogutód Kft-be „apportálta” a teljes szám alatti ingatlant, pedig akkor még folyamatban volt a társasági szerződése érvénytelenségének megállapítása iránti per. A rendezetlen ingatlan-nyilvántartási állapotok miatt a Kft. az ingatlan tulajdonjogát nem szerezhette meg, ezért a per tárgyát képező ingatlan jelenleg is a tulajdonában és az kezelésében van, a felperesi beruházásokkal a gazdagodott. Előadta azt is, az 1993. december 15-én vonta el a vagyonát, közte a Kft. 100 %-os üzletrészt is, azt privatizálta, s annak ellenére a Kft. portfóliójaként tüntette fel ai ingatlant, a Kft. tulajdonjogának bejegyzését a földhivatal megtagadta. A próbaüzemet 1995. július 31-én indította be, de a termelést már nem tudta megkezdeni, mert a Kft. 1995. augusztus 8-án kikapcsolta a telephely áramszolgáltatását, ami csak 1997. január 3-án került visszakapcsolásra. Az

áramszolgáltatás megszüntetésével a termelés kiesésben és elmaradt haszonban megnyilvánuló kára keletkezett, az ingatlant nem tudta bérbe adni, s így a beruházásai sem térültek meg. Áram hiányában a tevékenységét nem tudta ellátni, az alkalmazottakat el kellett bocsátani, ezáltal a fennálló szerződése is megghiúsult. Nem vagyoni kára is keletkezett azáltal, az általa kidolgozott program kivitelezése jelentős késedelmet szenvedett. A károkozó magatartást az áramszolgáltatás megszüntetésében jelölte meg, az I. r. és V. r. alperesek kártérítési felelősségét pedig abban, nem tettek eleget a tulajdonjoggal járó törvényes kötelezettségüknek arra a téves álláspontra hivatkozással, az ingatlan tulajdonjogát megszerezte a Leányvállalat jogutódja, s azzal szabadon rendelkezhetett. A rendezetlen állapot okozta a kárt, mert az V. r. alperesnek a képviselőin keresztül a kezelői jogot rendezni kellett volna. Hivatkozott továbbá arra is, az ingatlan őrzésével, állagmegóvásával, karbantartásával kapcsolatban költségei merültek fel.

Igazságügyi szakértő kirendelését indítványozta.

Alperesek a kereset elutasítását, felperes per költségeiben marasztalását kérték. I. és V. r. alperesek a keresetet jogalapjában és összecszerűségében is vitatták. Állították, felperes a helyrajzi szám alatti ingatlan tekintetében érvényes használati jogosultsággal nem rendelkezett, használati jogát azon-tól eredezteti, akinek a felperes „jogszerzésekor” ugyancsak nem volt érvényes jogcíme a birtoklásra és a használat engedélyezésére sem, ezért rosszhiszemű birtokosnak minősül. Vitatták, felperes az ingatlanon bármilyen őrzési, fenntartási tevékenységet, értéknövelő beruházást végzett volna. Felperes tévesen hivatkozik arra, 1992. december 29-től kizárólagos birtokos, felelős őrző lehetne, hiszen csak 1993. október 1-jével jött létre, a korábbi nyilatkozatai alapján is az ingatlanon más is (.....,) is birtokban volt. Az általa csatolt 1992. június 30-i levél is igazolja, a birtoklásra jogosult Leányvállalat már akkor felszólította a-t a jogellenes birtoklás abbahagyására. A felperes alapítója pedig a volt, s oly időben alapította felperest, amikor társasági szerződésének érvénytelenségét, vagyis a és ezen keresztül a felperes - társasági szerződésére alapított - használati jogosultságának hiányát ítélet jogerősen már megállapította. Az 1992. július 22-i átadás-átvételi jegyzőkönyv is a rosszhiszemű birtokosi minőségét támasztja alá azáltal, a Leányvállalat fenti levele ellenére a jogellenes használatot nem szüntette meg, hanem az ingatlant önhatalmúlag birtokba vette. Mindezen körülmények cáfolják a „kényszerberuházás” tényét. A felelős őrzés szabályai pedig csak akkor alkalmazhatók, ha a dolgot a felelős őrző más érdekében anélkül tartja magánál, arra külön jogviszonynál fogva jogosult vagy köteles lenne, a perbeli esetben pedig felperes éppen az érvényes birtokjogára hivatkozik. Felperes, mint jogalap nélküli rosszhiszemű birtokos egyébként is csak a dologra fordított szükséges költségei, a dolog jogosultjánál jelentkező gazdagodás értékének megtérítését követelhetné. Ha azonban merültek is fel költségei, azok kizárólag a jogellenes használat és saját működése, az ingatlan jogszerűtlen hasznosítása érdekében jelentkeztek. A felperest esetlegesen ért kár kizárólag arra vezethető vissza, a-nek sem volt érvényes használati joga az ingatlanok felett. Amennyiben pedig valós is lenne a

felperes által állított ráfordított költség, a Ptk. 195.§ (3) bekezdése alapján köteles lenne elszámolni a beszedett és a beszedni elmulasztott hasznokkal is, melynek összege lényegesen magasabb a követelésénél. Utaltak arra is, mivel a Leányvállalat kezelői jogának bejegyzése elutasítására kizárólag alaki hiányosságok miatt került sor, ezért a II. r. alperesi beavatkozó a jogelődje kezelői jogán keresztül az ingatlan tulajdonjogára továbbra is érvényes kötelmi igénnyel rendelkezik, felperes igazolt költségeit tőle kérhetné. A kötelmi jogi igény folytán nincs jogi jelentősége a .. Kft. tulajdonjog bejegyzése elutasításának. Hangsúlyozták, a II. r. alperesi beavatkozó tulajdonszerzése a jelen perben nem vonható kétségbe, kártérítési felelősségük alapját az ingatlan rendezetlen ingatlan-nyilvántartási helyzete sem képezheti.

Az áramszolgáltatás szünetelésével kapcsolatosan arra hivatkoztak, mivel annak megszüntetése iránt nem ők intézkedtek, így a felperes ebből eredő esetleges káráért sem tartoznak felelősséggel.

Hangsúlyozták a felperes birtokjogát a .. és a közötti 1989. április 1-jei bérleti szerződés, a részére írt 1989. november 28-i levele, valamint a és a közötti 1990. december 13-i bérleti szerződés sem igazolja, mivel az 1989. évi bérleti szerződés kizárólag tárolásra és 1989. december 31-ig terjedő határozott időre vonatkozott, az 1989. november 28-i levél sem utal arra, ai telep teljes területe a részére átengedésre került volna.

A felperes által elfogyasztott, illetve beszedni elmulasztott hasznok 625.823.723 forint összege erejéig beszámítási kifogást terjesztett elő.

A III. r. alperes arra hivatkozott, a felperes vele szemben nem járt el jóhiszeműen, mert a beruházásról nem értesítette, az egyébiránt minimális mértékű beruházást nem is észlelhette, mert az ingatlan per tárgyát képező 1559,375 m² területét nem birtokolta. Felperes a beruházásai megtérítésére azért sem tarthat igényt, mert a beruházásai jelenlegi értéket már nem képviselnek. A beton teljes egészében repedezett, az elhelyezett gépi berendezés értéke is nullának tekinthető.

Az alperesi beavatkozók szintén a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság szakértői bizonyítást folytatott.

A kirendelt igazságügyi közgazdasági és ingatlanforgalmi szakértő, valamint az adó- és járulék, könyvszakértés, tőkepiac szakterületen jártas (.....) feladatává tette annak megállapítását, az érintett ingatlanok szemrevételezése, valamint a felperes által szolgáltatott okiratok tartalma alapján megállapítható-e való tényként, felperes 1993. október 1-től 1995. július 31-ig a kerület és helyrajzi szám alatti ingatlanon az ingatlanok szerkezetét érintő jogilag és műszakilag befejezett tartós használatra alkalmas építési munkát végzett, amely meghaladta a karbantartás, korszerűsítés és felújítás műszaki tartalmát. Ebben az esetben megállapítható-e, a felperes által végzett építési tevékenységgel közvetlen okozati összefüggésben a helyrajzi szám alatti ingatlanban 10.389.010 forint

értékű, a helyrajzi szám alatti ingatlanban 5.923.427 forint értékemelkedés keletkezett (1.). A felperes által szolgáltatott okiratok tartalma alapján megállapítható-e, a felperes az helyrajzi számú ingatlanra kifejezetten az ingatlan fenntartásához, állagának megóvásához, használhatóságának megőrzéséhez szükséges célra az ingatlan állagának megőrzésére 1993. október 1-jétől kezdődően 319.375.000 forint költséget fordított (2.).

Előírta a szakértőknek a további szükséges iratok bejelentésének kötelezettségét.

Az I. és V. r. alperesek által feltett kérdések folytán a vizsgálat tárgyát képezte továbbá, mennyi volt az ingatlanon található felépítmények műszaki értéke a ráfordítások nélkül, és az mennyi jelenleg a ráfordítások következtében (3.), 1993. október 1-jétől ezidáig az ingatlan bérbeadásából, egyéb hasznosításából milyen összegű bevételekre lehetett volna szert tenni (4.), felperes milyen összegű bevételekre tett szert (5.).

Az részéről eljáró igazságügyi adó-, járulék- és könyvszakértő 2011. április 22-én bejelentette, felperestől becsatolni kérte az helyrajzi számú ingatlan vonatkozásában kifejezetten az ingatlan fenntartásához, állagának megóvásához, használhatóságának megőrzéséhez szükséges költségeket és kiadásokat alátámasztó számviteli dokumentumokat 1993. október 1-jétől (számla, szerződés, stb.) utalva arra, a bíróság által rendelkezésre bocsátott dokumentumok csak összefoglaló táblázatok tartalmazzák ezen kiadásokkal kapcsolatban, továbbá 1993. október 1-jétől kezdve egészen addig az ingatlan birtoklásával, hasznosításával összefüggésben keletkező bevételeket alátámasztó számviteli bizonylatokat.

Az és igazságügyi közgazdasági és ingatlanforgalmi szakértő az egyesített szakvéleményt 2011. június 21-én terjesztette elő.

A szakvélemény rögzítette, 2010. szeptember 28-án és 2011. február 28-án a vizsgálat tárgyát jelentő ingatlanba nem lehetett bejutni, a helyszíni vizsgálat 2011. április 18-án rendőri biztosítás mellett eredményes volt. Csatolták a felperes szakértő részére írt levelét, mely szerint a bíróság által feltett kérdés megválaszolásához szükséges adatok (..... helyrajzi számú ingatlanon végzett 10.389.010 forint értékű és a helyrajzi számú ingatlanon végzett 5.923.427 forint értékű építési munkák költség kalkulációja, az építéssel kapcsolatos szerződések és számlák) a kereset mellékleteihez lettek csatolva F/1-III/1/F/23 sorszám alatt), míg az alperesek kérdései megválaszolásához szükséges adatoknak (egyres felépítmények műszaki leírása és alaprajza és egyéb dokumentációja, könyvelési adatai, felépítményekről készített 1993. évi fotók) az alperesek birtokában kell lennie, a fotók a 2.G.40.869/2002. számú per mellékleteit képezték. A szakértők utaltak arra, semmilyen kért dokumentum nem került részükre átadásra.

Az 1. számú kérdés tekintetében szakértő rögzítette, a válaszához szükséges felperestől kért adatok a hivatkozott mellékletben nem szerepelnek, a rendelkezésre álló dokumentumokból az állapítható meg, a/2. helyrajzi számú

ingatlanon végzett, tételesen felsorolt munkák értéke összesen 10.389.010 forint. Ezen elvégzett munkákat értékelve azt állapította meg, a felperes 1993. október 1-jétől 1995. július 31-ig az ingatlanon az ingatlan szerkezetét érintő jogilag és műszakilag befejezett tartós használatra alkalmas olyan építési munkát, amely meghaladta a karbantartás, korszerűsítés és felújítás műszaki tartalmát összesen 1.999.208 forint összegben (udvarbetonozás 617.600 forint, irodaépület emeleti fűtésének kiépítése 581.608 forint) végzett. A helyrajzi számú ingatlan tekintetében az elvégzett udvarbetonozás folytán ezt az összeget 3.492.800 forintban határozta meg, rögzítve, jelenleg az udvarbetonozás már nagyon elhasználódott.

Az ingatlan fenntartásához, állagának megóvásához, használhatóságának megőrzéséhez szükséges költségek körében feltett 2. számú kérdés tekintetében szakértő ugyancsak rögzítette, a jelen perben rendelkezésre álló mellékletek nem alkalmasak ezen kiadások igazolására, a keresetben megjelölt dokumentumok másik perben kerültek csatolására. A részletezés nélkül megjelölt 319.375.000 forint tekintetében nem áll rendelkezésre olyan számviteli vagy egyéb dokumentum (számla, szerződés) amely alapján könyvszakértői módszerekkel igazolhatóak lennének a fenntartás, őrzés, karbantartás, állagmegóvás költségei. A helyszíni szemlén tett felhívás ellenére felperestől semmilyen dokumentumot nem kaptak. Közgazdasági szempontból kizárólag a felperes által készített táblázat nem lehet bizonyító dokumentuma egy követelésnek.

Az helyrajzi számú és a helyrajzi számú ingatlanokon található felépítmények műszaki értékét a 3. számú kérdésre adandó válaszában szakértő, idézve a felperes által adott fenti választ, adatok hiányában nem tudta megállapítani.

A 4. számú kérdés körében az elérhető bevételt a szakértő azon okból nem tudta meghatározni, az ingatlan hasznosításából elérhető bérleti díj bevétel meghatározásához szükséges ingatlanforgalmi érték alapadatok, dokumentumok hiányában nem volt megállapítható. Rögzítette, az összehasonlító adatokon alapuló számításokhoz sem elegendők az információk. Mindezek hiányában a bevételek még megközelítőleg sem becsülhetők.

A felperes által elért bevételek vonatkozásában feltett 5. számú kérdést szintén a kérdés megválaszolásához szükséges információk, bizonylatok hiányában tartotta megválaszolhatatlannak.

Felperes a szakvéleményt nem fogadta el, más szakértő kirendelését kérte. Előadta, a szakértők munkája összességében és tételesen is értékelhetetlen, feladatuknak nem tettek eleget, a jelen perben csatolt iratanyagot nem vizsgálták meg, az általa megjelölt, más peres eljárásban elfekvő, de l. r. alperes birtokában is lévő bizonyító erejű dokumentumokat nem szerezték be. A keresethez csatolt jegyzőkönyv is tanúsítja a mintegy 50 millió forint értékű beruházás megtörténtét a gyártelepen. Gazdasági szakértőnek meg kellett volna állapítania „ennek nettó jelenértékét, amortizációs igényét hozamprognózisát, a mindezek elmaradásából keletkezett károk, értékvesztések, kamatok mértékét.” Műszaki szakértőnek a

jegyzőkönyv tartalmi vitatása nélkül meg kellett volna állapítania, a beruházás műszaki értéke megfelelt-e a keresettel érvényesített igényének.

III. r. alperes a szakvéleményt szintén nem fogadta el egyebek mellett arra hivatkozással, a szakvélemény indokolás nélkül a bekerülési nettó költséggel azonos értékben állapította meg az ingatlan értéknövekedését, tisztázatlan az értéknövekedés időpontja. Utalt arra is, a jelenlegi udvarbetonozás már nagyon elhasználódott, jelenlegi állapotában inkább értékcsökkentő, mint emelő tényező. Építésmérnök szakértő, esetlegesen árszakértő igénybevételét tartotta szükségesnek.

I. és V. r. alperesek vitatták a szakvélemény ingatlan értéknövekedését 1.199.208 forintban rögzítő megállapítását, mivel az legfeljebb csak a beruházások elkészülte idejére vonatkoztatható, tekintve az eltelt 15 év alatta a beruházás elhasználódott. Az ez idő szerinti értéknövekedés nem lehet azonos azzal a bekerülési költséggel, amit a felperes az ingatlanra fordított.

..... a szakvéleményben írtakat az észrevételeket követően is fenntartotta. Előadta, egyik létesítménnyel kapcsolatban sem lehetett megállapítani, hogy ki és mikor készítette. Az lehetett megállapítani, az irodaépület fűtése működőképes állapotban van, körülbelül 15 éve alakíthatták ki. Adatok hiányában a fűtés kialakítás értéknövelő hatását nem tudta vizsgálni, de elfogadható volt a felperes által hivatkozott 581.608 forint kialakítási költség bekerülései költségként. Az udvar betonozásával kapcsolatban az volt megállapítható, az a helyszíni szemle időpontjában műszakilag értéktelen, leromlott, szétfagyott állapotban volt. Csak az irodaépületbe lehetett bejutni. A műszaki érték megbecsülhetőségéhez a lezárt épületeket belülről is meg kellett volna nézni, de a felperes a bejutást nem biztosította és a kért adatokat sem szolgáltatta. Bejutás hiányában az sem volt megállapítható kiadható-e az ingatlan, ha igen milyen célra, így a minimális bérleti díj sem becsülhető meg.

Ingyanforalmi szempontból mondta ki, nem képvisel értéket az asztalosműhely és az üzemsarnok.

..... megerősítette, számviteli dokumentumok, alapbizonylatok hiányában a beruházások számviteli szempontból nem voltak vizsgálhatók.

Az elsőfokú bíróság 2012. október 31-én kelt 7.G.40.751/2012/17. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte felperest 31.220.352 forint + áfa I. és V. r. alpereseknek, 607.190 forint + áfa összegű perkötség III. r. alperesnek, valamint 900.000 forint illeték államnak megfizetésére. Az ítélet indokolásában egyebek mellett tényként állapította meg, a (belterület) szám alatti, helyrajzi számú

ingatlan 1964-ben került az V. r. alperes tulajdonába, bejegyzett kezelője 1972-től a volt. Ezen ingatlanon, valamint a III. r. alperes tulajdonában álló helyrajzi szám alatti, valamint a perben nem álló tulajdonában lévő helyrajzi számú ingatlanon működött a Gyáregysége.

A őt magánszemély részvételével 1989. október 23-án megalapította a-t, mely társaságba apportálta a helyrajzi számú ingatlan 10 %-át kitevő irodaépületet és modulbarakkot. Az apportálás időpontjában a üzem bérelője a volt, bérleti jogviszonya atal kötött bérleti szerződésen alapult. A 1990. december 20-án kelt alapító okirattal létrehozta a Leányvállalatot. A Leányvállalat 1993. április 1-jei hatállyal átalakult, jogutódja a Kft., II. r. beavatkozó lett. A 1992. június 9-én a leányvállalat részére engedte át a helyrajzi számú ingatlanra fennálló kezelői jogot és az azzal járó használati jogot. A végelszámolása 1993. május 28-án megindult, majd 2008. október 28. óta felszámolás alatt áll. A Kft. 2003. április 30-tól, a felperes 2011. szeptember 20-tól áll felszámolás alatt. A Leányvállalat a használati jogát nem ismerte el, a a Leányvállalat felszólítását nem fogadta el, 1992. július 15-én a közreműködésével a helyrajzi szám alatti teljes ingatlant birtokba vette. A és a képviselői ezt követően 1992. novemberében határoztak a felperes létrehozásáról és arról, a felperes keretén belül újítyák fel az ingatlant. Ezt követően - pontosan meg nem határozható időpontban - az udvarbetonozás és az irodaépület emeleti fűtésének kiépítése megvalósult. Az udvarbetonozás jelenlegi műszaki állapotánál fogva értéket nem képvisel, míg az irodaépület fűtése működőképes, jelenleg azonban gazdagodásban kimutatható értéket már nem képvisel. A felperes megalakulását követően a 1993. október 1-jén a felperest az ingatlan birtokába bocsátotta, s azt jelenleg is felperes tartja birtokában.

A jogalap nélkül gazdagodás körében kifejtette, a kirendelt szakértők együttes szakvéleményét az ítélezése alapjául elfogadta, mert az jól megindokolt, aggálytalan, a közgazdász szakképzettsége és ingatlanforgalmi szakértői képesítése folytán rendelkezett kompetenciával a szakvélemény elkészítéséhez. A szakvélemény alapján tényként volt megállapítható, felperes a szakvélemény elkészítéséhez szükséges adatokat nem teljes körűen bocsátotta a szakértők rendelkezésére, az ingatlan szemléjét csak korlátozottan tette lehetővé, ezért a szakvélemény ebből eredő hiányosságai a felperes terhére estek. A szakvélemény kizárólag azt támasztotta alá, értéknövekedést a térbeton készítése és az irodaház fűtésének kialakítása eredményezett, ugyanakkor az is megállapítható volt, a térbeton jelenlegi állapotában értéket nem képvisel, míg a fűtés kialakításával kapcsolatos gazdagodás mértékének megállapításához a felperes a szükséges adatokat nem szolgáltatta, ennek hiányában a szakértők az ingatlan forgalmi értékét és a gazdagodás mértékét vizsgálni nem tudták, az ebből eredő bizonyítottság hiánya a bizonyító fél terhére esett. Rámutatott, mivel a beruházásra 1992-1995. között került sor, felperes nem a beruházásainak bekerülési költségére, hanem a beruházásaival okozati összefüggésben az elbírálás időpontjában meglévő forgalmi értéknövekedés (gazdagodás) megtérítésére tarthat igényt. A szakértő a rendelkezésre álló adatok alapján csak a bekerülési költségre tudott mérlegeléssel nyilatkozni. Építészsakértő bevonását azon okból mellőzte, annak megállapításához szükséges dokumentumokat, felperes az ingatlanok szerkezetét

érintő, jogilag és műszakilag befejezett, tartós használatra alkalmas építési munkát végzett-e, a felperes nem bocsátotta a szakértők rendelkezésére, az irodaépület kivételével az épületekbe a bejutást nem biztosította, tehát a szakértői bizonyítás el sem jutott abba a stádiumba, amelyben az építészsakértő közreműködése esedékessé vált. Az adatok felkutatása és a rendelkezésre bocsátása a bizonyító fél kötelezettsége, a szakértő a szakvéleményét a fél által rendelkezésre bocsátott adatokból köteles elkészíteni. A bizonyítottság hiánya ezért a jogalap nélküli gazdagodás jogcímén I., III. és V. r. alperesekkel szembeni kereset elutasítását eredményezte.

A fenntartási, állagmegóvási és őrzési költségek tekintetében rámutatott, ezek bizonyítása szintén a felperes terhe volt. A szakértői bizonyítás ezen kérdéskörben sem vezetett eredményre, mert a felperes a szakvélemény elkészítéséhez szükséges iratokat ugyancsak nem bocsátotta a szakértők rendelkezésére, ezért a Pp. 164.§ (1) bekezdése értelmében felelős őrzésen alapuló kereset bizonyítottság hiányában szintén elutasítandó volt.

Az I. és V. r. alperesek kártérítési felelősségét a felperes által megjelölt kár és az I. és V. r. alperesek felperes által megjelölt magatartása között okozati összefüggés hiányában nem találta megállapíthatónak. E körben annak tulajdonított jelentőséget, az áramszolgáltatóval a II. r. alperesi beavatkozó, mint elkülönült jogalany, önálló jogi személy állt jogviszonyban, ezen jogviszony keretén belül tett intézkedése vezetett az ingatlan áramszolgáltatásának megszűnéséhez. Az ingatlan használati joga az áramszolgáltatás megszüntetésének időpontjában a II. r. alperesi beavatkozót illette, használati joga a és a Leányvállalat megállapodásán és a Leányvállalat rendelkezésén alapult. Az I. és V. r. alperesek részéről nem valósult meg olyan közreható magatartás, ami a felperes irányában kártérítési felelősséget alapozhatna meg. megjegyezte, a II. r. alperesi beavatkozó jogelődjének használati jogosultságát a felperes tulajdonosai sem vitatták, hiszen az 1992. július 15-én a felperes alapítói által felvett jegyzőkönyvben maguk rögzítették, az ingatlan felújítását a II. r. alperesi beavatkozó jogelődje, a Leányvállalat helyett és költségére kívánták elvégezni. Mivel a Leányvállalat átalakulással szűnt meg, a jogutód II. r. alperesi beavatkozóra átszálltak a jogai és kötelezettségei, így az ingatlan használatának jogosultsága is. A felperes a perben nem állította és nem is bizonyította, az ingatlan használatára vonatkozó megállapodást a, mint az ingatlan ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett kezelője bármikor is visszavonta volna akár a Leányvállalattól, akár a jogutód Kft-től. Mindezek alapján a vagyoni és nem vagyoni kártérítés iránti kereset elutasításának volt helye.

Az ítélettel szemben felperes fellebbezett jogi képviselő útján. Fellebbezését 2013. május 23-án pontosította, kiegészítette. Az ítélet hatályon kívül helyezését, a per másik tanács általi tárgyalását elrendelve az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Előadta, az elsőfokú bíróság több eljárásjogi alapelvet is megsértett. A tényállást hiányosan tárta fel, a per tárgyát képező ingatlanok alapjogviszonyait is hibásan állapította meg. Figyelmen kívül hagyta, a perben érintett három ingatlan egy körülhatárolt egységként működött, az ingatlanok zavaros tulajdoni- és birtokviszonyait kizárólag az ő terhére értékelte. Az

ítélet indokolásával szemben a alapításakor a nem a teljes bálázó üzem (..... szám alatti telephely), hanem annak csak egy része, a modulbarakk (800 m²) és előtere (250 m²), továbbá még pár egyéb raktár bérlője volt, nem pedig a teljes - mintegy 12.500 m²-es - telephelyé. Tévesen állapította meg, a 1992-ben átengedhette a leányvállalata részére a helyrajzi szám alatti ingatlanon fennálló kezelői és használati jogot, mivel ebben az időben még folyt a per a és a között, ezért ezt a-nek nem is kellett figyelembe vennie, a megszülető ítélet tartalmát pedig nem láthatta előre. A vállalat ezen jogellenes lépése visszamenőleg nem legitimálható. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, a Leányvállalat 1992. júliusi felszólítása időpontjában a tulajdoni lapokon a Leányvállalat egyáltalán nem volt kezelőként feltüntetve. Téves az a megállapítás, amely szerint a ezt követően vette volna birtokba az ingatlant, annak 1989. október 23-tól birtokában volt, pusztán annyi történt, a által megszüntetett portaszolgálatot a saját alkalmazottaival látta el, ezáltal megakadályozva, a tulajdonos V. r. alperest, az őrizetlenül hagyott ingatlanán vagyoni károk érték. Az elsőfokú bíróság továbbá tévesen ítélte meg, a Leányvállalat rendelkezett az általa nyilatkozott jogokkal a gyártelep felett, majd ezt apportálta be - átalakulásán keresztül - a II. r. alperesi beavatkozóba, mivel az általa mellékelt okiratokból kitűnik, a helyrajzi szám alatti ingatlan apportálására nem került sor. Továbbá a szerződéshez kötött használati jogok sem szerepeltek a Leányvállalat, illetve jogutódja alapító okiratában, ezért bármely jog, amit erre formált a Leányvállalat, vagy annak jogutódja a Kft., érvénytelen és semmis. Ezen jog „visszavételére” csak az alapító lett volna jogosult, azonban a elszámolási igényét elutasította azzal, a Leányvállalatnak kell foglalkoznia vele. Ha pedig az elvonta a minden jogát, akkor többek között a használati joggal is neki kellett rendelkeznie. Az I. r. alperes és jogelődje azonban az elszámolási igényt elutasította arra hivatkozva, a fellelhető vagyonmérlegben sem a helyrajzi szám alatti ingatlan, sem a használati jogról szóló szerződés nem szerepel, így nem illetékesek. A csatolt dokumentumokból az tűnik ki, mind a helyrajzi szám alatti ingatlan, mind a használati jogokról szóló szerződés „eltűnt” az V. r. alperes vagyonából. A perbeni ingatlan tulajdoni lapján a mai napig a végelszámolással megszűnt van kezelőként feltüntetve. Az is megállapítást nyert, a még hatályos működése ideje alatt, 1992. novemberében nem közvetlenül bocsátotta az ingatlan birtokába, hanem a Bt-n keresztül. A 1993. május 28-át követően már nem ruházhatta vissza ezeket a jogokat a-re, nem volt más lehetősége, mint rá átruházni. Ezt követően a vagyoni növekményeket jóhiszeműen a tulajdonossal kívánta rendezni.

Az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az áramszolgáltatással kapcsolatos felvetését is.

A tulajdoni, birtok- és kezelői jogviszonyok alapos vizsgálata mellett az elsőfokú bíróságnak arra a megállapításra kellett volna jutnia, a tulajdonos V. r. alperesnek észlelnie kellett, a tulajdonán olyan társaság gyakorol jogokat, amely nem szerzett tulajdon-, birtok-, használati és kezelői jogot sem az ingatlanon. Annak okán, a bejegyzett kezelőtől az Rt. elvonta a jogokat, az végelszámolás alatt állt, és az ingatlanra vonatkozó semmiféle jog nem került át a vagyonokat ténylegesen kezelő Rt-től a II. r. alperesi beavatkozóhoz, az így keletkeztetett költségeikért

és károkért kizárólag az V. r. alperes a felelős. A tulajdonos felelőssége egyetemleges a károkozóval, ha a tulajdonán, vagy a tulajdona által másokat kár ér. Az elsőfokú bíróságnak az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett gondatlanul eljáró tulajdonost kellett volna marasztania. Hangsúlyozta, a megfelelő szervvel történő elszámolás az I. és V. r. alperes hibájából nem jöhetett létre, így került felelős őrzői státuszba. Sérelmezte, az elsőfokú bíróság úgy tekintette, a Szegedi Ítéltábla jogerős ítéletével az ő rosszhiszemű birtokosi voltát állapította meg, annak ellenére, abban a perben beavatkozóként vett részt. Az ítélet kezelői jog ingatlan-nyilvántartási bejegyzése folyamatban léteire utalása is azt támasztja alá, mindeddig nem létezett bejegyzett, valós kezelője az ingatlannak, ebből következően is a tulajdonos V. r. alperes a felelős azért, az ingatlant nem tudta visszaszolgáltatni a birtokába.

Sérelmezte, az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértői véleményt ítélkezése alapjául elfogadta, az okiratok hiányát kizárólag az ő terhére értékelte. Nem vitatta, a térbeton és az irodaház fűtési rendszerének korszerűsítésére vonatkozóan valóban nem tudott már az eltelt hosszú idő, az iratörzési kötelezettség lejártá folytán minden okirati bizonyítékkal szolgálni. Az elsőfokú bíróság előtt azonban „majdnem hiánytalanul” elfekszik az összes bizonyító anyag, minden számla, jegyzőkönyv, egyéb bizonyíték, továbbá azon kérése is, amelynek alapján a jelen ügygel összefüggő másik per iratanyagából több alkalommal kérte a fényképdokumentáció beszerzését. A szakértőknek a bíróság részére kellett volna jelezniük az iratok hiányát. Kifogásolta, az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a szakértők munkájára tett megállapításait, az ingatlan korlátozott szemléjét is az ő terhére róta, holott a bíróságnak kellett karhatalmat biztosítani a szemle lefolytatásához, mert az I. r. beavatkozó őt és az I. és V. r. alperesek képviselőit is először kizárta az ingatlanról, a rendőri jelenlét mellett is olyan fenyegető módon lépett fel, a szemlézést a szakértők csak korlátozottan merték megejteni. Állította, a szakértők feladatuknak nem tettek eleget.

Sérelmezte az I. és V. r. alperesek magatartása és az őt ért kár közötti okozati összefüggés hiányának megállapítását is. Az elsőfokú bíróságnak tisztáznia kellett volna, az I. és V. r. alperes mely állítását tartja fenn, azt, hogy az ingatlannak tulajdonosa-e, vagy, hogy a tulajdonban változás következett be. A zavaros tulajdoni viszonyokat igazolja, az érintett ingatlanok tulajdoni lapján 1972. óta nem következett be változás. Az elsőfokú bíróság a rendezetlen ingatlan-nyilvántartási helyzetet is a terhére értékelte, pedig ezen rendezési kötelezettségének az I. r. alperes nem tett eleget. Ebből adódóan jelentős kár érte. A III. r. alperes állításával szemben maga hívta fel III. r. alperes figyelmét arra, „az általa valódinak vélt telekhatáron túl, a telephelyén jelentős mértékű ingatlan tulajdonnal bír”. Kétségtelen, ezen az ingatlanhányadon valóban végzett beruházást, azonban ekkor még nem volt tudomása róla, az idegen ingatlanon történt. A beruházás kompenzálása tárgyában tett egyezségkötési kísérletet III. r. alperes elutasította. Előadta azt is, az ítélettel zárult tárgyalás napján ugyan nem volt jelen, de mindvégig abban a hiszemben volt, az általa okiratokkal dokumentált alapjogviszonyok nem igényelnek további bizonyítást. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság mégis az alperesek nem alátámasztott állítását fogadta el valósnak.

A Pp. 138-139.§-ait, 3.§ (3) bekezdését, és 141.§ (2) bekezdését értelmezve utalt arra, az elsőfokú bíróság tájékoztatási kötelezettségének konkrét módon az első tárgyaláson, a felek személyes meghallgatását követően köteles eleget tenni, de az a pernek minden olyan újabb fordulata után ismét felmerülhet, amikor újabb, az előző tájékoztatásban még nem szereplő bizonyítás válik szükségessé, egészen a tárgyalás berekesztéséig. Az elsőfokú bíróság tájékoztatási alapvető kötelezettségének csak részben tett eleget, eljárási szabályt sértett azzal is, a tárgyalás berekesztése előtt, a bizonyítandó tény megjelölése mellett nem hívta fel a figyelmét arra, további bizonyítási indítványa van-e. Csakis nemleges válasz esetén hozhatta volna meg döntését a rendelkezésre álló adatok alapján, tekintettel arra is, az elsőfokú bíróság korábbi iratbeszerzésre, újabb szakértő kirendelésére vonatkozó indítványait mellőzte. A tájékoztatási kötelezettsége elmulasztása folytán az anyagi jog alkalmazása szempontjából releváns tények a per keretein kívül rekedtek, s ez vezetett a megalapozatlan ítélet meghozatalához. Az elsőfokú bíróság ugyanis tájékoztatásában az ügy körülményeihez, a felek tájékozottságához és a szükséges bizonyítás természetéhez igazodó konkrétsággal nem jelölte meg a szükséges bizonyítás eszközét, az eljáró bíróság nem tarthatja bizonytalanságban a feleket a tekintetben, a per eldöntése szempontjából mit tart lényegesnek.

I. és V. r. alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az ítélet helybenhagyását, felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérték. Az első fokú eljárásban előadottakat részben megismételve hangsúlyozták, a felperes alapítója, a legkésőbb 1992. júliusától a helyrajzi számú ingatlan rosszhiszemű jogcím nélküli birtokosának minősül, ezt a Győri Ítéltábla Gf.II.20.033/2007/23. számú jogerős ítélete is megállapította. Ezen rosszhiszemű birtokos pedig a felperest akkor alapította meg, amikor nemcsak a rosszhiszemű birtoklás ténye állt fenn, hanem a társasági szerződése érvénytelenségének jogerős bírósági megállapítása is megtörtént. Ilyen körülmények között a felperes sem minősülhet jogszerű birtokosnak. A Bt-től eredeztetett jogszerzés sem cáfolja a felperesi birtoklás rosszhiszeműségét, hiszen a felperes saját állítása szerint is tudatában volt annak, a is a-tól szerezte a birtoklással kapcsolatos jogosultságait. Felperes az ún. szerződéseken keresztül szerzett birtokjoga érvényességét is megalapozatlanul állítja. Tévesen hivatkozik a kezelői jog átadásának és ezen keresztül a Leányvállalat ingatlan feletti használati jogosultságának a hiányára is, a használati jogosultságot ugyanis felperes tulajdonosai sem vitatták az 1992. július 15-i jegyzőkönyv tartalma szerint. A II. r. beavatkozó ez idő szerint is változatlanul érvényes kötelmi jogi igénnyel rendelkezik a kezelői jog átruházására.

A felelős őrzéssel és a jogalap nélküli birtoklással összefüggő megtérítési igények tekintetében, itt is kiemelve a felperes jogalap nélküli rosszhiszemű birtokosi minőségét, fenntartották az első fokú eljárásban előadottakat. Változatlanul utaltak arra is, egyébiránt a költségek megtérítésére a helyrajzi számú ingatlan tekintetében a tényleges birtoklásra jogosult azon Kft. „f.a.” lenne köteles, amely társaságnak a cégjogi jogelődje, a Leányvállalat az ingatlan kezelői jogát 1992. június 9-én megszerezte. Osztották az elsőfokú bíróság kártérítés körében

elfoglalt álláspontját is azzal, a helyrajzi szám alatti ingatlan tekintetében sem a, sem maguk nem követtek el jogellenes magatartást.

Kitértek arra is, felperes a saját tényelőadásai bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, amikor a perbeli szakvélemény mellékletét képező szakértői felhívások ellenére sem szolgáltatott a tényelőadása igazolásához szükséges adatokat, nem tette lehetővé a perbeli ingatlan megfelelő szakértői szemlélését. A felperes a szakértői véleményre vonatkozó észrevételeit előterjeszthette, az a körülmény, szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg a szakértői meghallgatást fogantató, 2012. október 31-i tárgyaláson, kizárólag saját mulasztása következménye. Felperes megalapozatlanul hivatkozik a tájékoztatás hiányára is. Felperes ugyanis éppen arra tekintettel indítványozta a szakértői bizonyítást, mert a szükséges és jogszabályoknak megfelelő tájékoztatást megkapta. Utóbb pedig nem lehetett abban a hiszemben, a keresete alapját képező tényelőadásokat igazolta volna, hiszen a szakvéleményt nem fogadta el, új szakértő kirendelését is indítványozta. Mivel a felperes többszöri felhívásra sem bocsátotta rendelkezésre a tényállításait igazoló iratokat és dokumentumokat, ezért bizonyítatlan keresete következményeit viselnie kell.

III. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet rá vonatkozó rendelkezése helybenhagyását kérte helyes indokai alapján, valamint felperes másodfokú perköltségben marasztalását. Előadta, felperes a vele szemben eredetileg ráépítés jogcímén érvényesített tulajdonjogi igényét csak évekkel később módosította jogalap nélküli gazdagodásra, de ekkor is figyelmen kívül hagyva az ellenkérelmét, miszerint már a per megindítása előtt az ingatlanon csak egy ócskavas műszaki állapot szintű gép állt, az ingatlan lebetonozott része gyakorlatilag 100 %-ban töredezett. Hangsúlyozta, a tárgyaláson a szakértő is a felperesi igényt megalapozó beruházások 0 forint értékét állapította meg. A fellebbezés sem tartalmaz olyan előadást, bizonyítékot, amely a vele szembeni módosított keresetben foglaltak megalapozottságát támasztaná alá.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozatlan.

A Pp. 2.§ (1) bekezdése értelmében a bíróság feladata, hogy a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse.

A felek eljárás tisztességes és időszerű lefolytatásához való jogának érvényre juttatása tehát a bíróságnak az eljárás során mindvégig feladata.

A Pp. általános rendelkezései között elhelyezett 3. § (3) bekezdése szerint a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha a törvény

eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A Pp. 3. § (4) bekezdésének utolsó fordulata pedig azt is kimondja, a bíróság a bizonyítás elrendelését mellőzni köteles, ha a bizonyítási indítványt a fél neki felróható okból elkéssetten, vagy egyébként a jóhiszemű pervittel össze nem egyeztethető módon terjeszti elő, kivéve, ha a törvény eltérően rendelkezik.

A Pp. 3. § (5) bekezdése a szabad bizonyítás elvét deklarálja.

A fenti rendelkezésekkel összhangban a Pp. 141. § (2) bekezdése előírja, amennyiben ez a tényállás megállapításához szükséges, a bíróság a feleket felhívja nyilatkozataik megtételére és lefolytatja a bizonyítási eljárást. A fél köteles tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást elősegítő pervittelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni.

A (6) bekezdés szerint, ha a felek valamelyike tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével - a (2) bekezdésben előírt kötelezettsége ellenére - alapos ok nélkül késlekedik, és e kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előadásának, előterjesztésének bevétele nélkül határoz, kivéve, ha álláspontja szerint a fél előadásának, előterjesztésének bevétele a per befejezését nem késlelteti.

A Pp. 164. § (1) bekezdésének a bizonyítási teherre vonatkozó szabálya szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

A Pp. 166. §-ának (1) bekezdése szerint bizonyítási eszközök különösen a tanúvallomások, a szakértői vélemények, a szemlék, az okiratok és egyéb bizonyítékok.

A „Szakértők” cím alatt található 177.§ (1) bekezdése úgy rendelkezik, ha a perben jelentős tény, vagy egyéb körülmény megállapításához vagy megítéléséhez olyan különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem rendelkezik, a bíróság szakértőt rendel ki.

A Pp. 181. § (1) bekezdése szerint a szakértővel mindazokat az adatokat közölni kell, amelyekre feladatának teljesítése végett szüksége van. Evégből a szakértő a per iratait megtekintheti, a tárgyaláson, ideértve a bizonyítási eljárást is, jelen lehet, a felekhez, a tanúkhöz és a többi szakértőhöz közvetlenül kérdéseket intézhet, végül egyéb bizonyítást is indítványozhat, amennyiben ez feladata teljesítéséhez szükséges.

A 182. § (3) bekezdése kimondja, ha a székvélemény homályos, hiányos, önmagával vagy más szakértő véleményével, illetve a bizonyított tényekkel ellentétben állónak látszik, vagy helyességéhez egyébként nyomatékos kétség fér, a szakértő köteles a bíróság felhívására a szükséges felvilágosítást megadni. A fél erre irányuló indítványa alapján a bíróság más szakértőt rendelhet ki.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A Pp. 3. § (3) bekezdésében írtaktól eltérő rendelkezést tartalmaz a Pp. kiemelt jelentőségű perekre vonatkozó, 2011. július 13-tól hatályos, a 2011. évi LXXXIX. törvény 27.§ (2) bekezdése értelmében a folyamatban lévő ügyekben is alkalmazandó 386/J. §-a, mely kimondja, a kiemelt jelentőségű perekben a bíróság nem köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A Pp. idézett rendelkezéseiből leszűrhető, a felek által hivatkozott tények bizonyításához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátásának, illetve a bizonyítás indítványozásának kötelezettsége a feleket terheli, a bíróság pedig főszabályként a szükséges tájékoztatással, megfelelő határidő tűzésével, a mulasztás jogkövetkezményére figyelmeztetéssel köteles felhívni a feleket kötelezettségeik teljesítésére.

Kivételt jelent ez alól a Pp. XXVI. Fejezetében (386/A. § - 386/N. §) szabályozott kiemelt jelentőségű per, mégpedig az ügy soron kívüli intézésének elrendelésétől kezdődően.

A fél tehát valamely tény, körülmény bizonyítására vonatkozó kötelezettségének a bizonyítási indítványai, bizonyítékai előterjesztésével tehet eleget. Ha pedig a fél mulaszt, annak jogkövetkezményét a bíróság a bizonyítás mellőzésével köteles

levonni, melynek eredményeként a bizonyításra köteles fél viselni tartozik a bizonyítása sikertelenségének, elkésett voltának jogkövetkezményét.

A Ptk. 361. § (1) bekezdése szerint aki másnak rovására jogalap nélkül jut vagyoni előnyhöz, köteles ezt az előnyt visszatéríteni.

A Ptk. 196. § (1) bekezdése szerint, aki a dolgot más érdekében anélkül tartja magánál, hogy arra külön jogviszonynál fogva jogosult vagy köteles volna, a dolog őrizetéről a jogosult költségére és veszélyére mindaddig köteles gondoskodni, amíg az a dolgot át nem veszi (felelős őrzés). A felelős őrző a dolgot költségei megtérítéséig visszatarthatja.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértés nélkül tárta fel, és abból a perbeli adatok összességében történő helyes mérlegelésével, értékelésével helytálló jogi következtetést vont le.

Az adott ügyben az elsőfokú bíróság a felperes értéknövelő beruházásai megtérítése iránti, jogalap nélküli gazdagodás jogcímen érvényesített I. és V. r. alperessel szembeni 10.289.010 forint és a III. r. alperessel szembeni 13.572.965 forint igényét a kereseti követelés bizonyítottsága hiányában utasította el.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, amikor ítélezése alapjául elfogadva az egyesített szakvéleményt a felperes követelését nem találta alátámasztottnak. Helytálló álláspontra helyezkedett ugyanis azzal, hogy a szakvélemény elkészítéséhez szükséges okiratok, dokumentumok szakértő rendelkezésre bocsátásának kötelezettsége a felperest terheli, amennyiben ezen kötelezettségének nem tesz eleget, az a terhére értékelendő.

Úgyszintén helyesen tartotta megalapozatlannak a szakértői véleményre támaszkodva a követelést azon okból is, az időmúlására, a beruházástól eltelt időszakra figyelemmel ez idő szerint a még kimutatható felperesi ráfordítások sem képviselnek olyan értéket, amelyre tekintettel az alperesek vagyoni előnyhöz jutása megállapítható lenne.

Az elsőfokú bíróság a felelős őrzés költségei címén I. és V. r. alperesekkel szembeni 568.750.000 forint kereseti követelés tekintetében ugyancsak annak bizonyított volta hiányában hozott elutasító határozatot. A Fővárosi Ítéltábla e körben is egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a fenntartási, állagmegóvási és őrzési költségek felmerülésének bizonyítása felperest terhelte,

mely kötelezettsége körében rendelkezésre bocsátandó bizonyítékok hiányában nem vezetett eredményre az elrendelt szakértői bizonyítás.

Felperes a keresetét alátámasztó, általa hivatkozott bizonyítékok egy részét a perben csatolta, más részükre, melyek a 2.G.40.869/2002. szám alatt folyt per anyagát is képezték (pl. F/1-III/04, 11-12, 15-22), úgy utalt, azok beszerzése folyamatban van.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során megfelelő határidő tűzésével többször is felhívta felperest bizonyítékai, bizonyítási indítványai előterjesztésére.

Így a 206. május 10-én kelt 2.G.41.400/2003/57. sorszámú, a 2006. november 30-án kelt 2.G.41.400/2003/63. sorszámú, valamint a 2007. június 13-án kelt 2.G.41.400/2003/69. sorszám alatti végzésében is, ez utóbbiban egyértelműen utalva a Pp. 141. § (6) bekezdésében írt jogkövetkezményekre is.

Felperest továbbá a kirendelt szakértői is megkereste a vélemény elkészítéséhez szükséges dokumentumok rendelkezésre bocsátása céljából, és a perben az részéről eljáró szakértő is jelezte, felperestől a helyrajzi számú ingatlan vonatkozásában az ingatlan fenntartásához, állagának megóvásához, használhatóságának megőrzéséhez szükséges költségek és kiadásokat alátámasztó számviteli dokumentumokat kért.

A 2011. június 21-én előterjesztett szakvélemény egyértelmű tartalma szerint a szakértőknek feltett kérdések érdemi megválaszolását az azokhoz szükséges okiratok, számviteli dokumentumok hiánya akadályozta, melyek rendelkezésre bocsátása, vagy beszerzésének indítványozása a felperest terhelte.

Felperes a szakvélemény ezen tartalma ismeretében az elsőfokú bíróság többszöri (2012. május 23-án kelt 2. sorszámú végzés, a 2012. szeptember 5-én kelt 13. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt végzés) felhívását követően a már pénzbírságot kilátásba helyező 2012. október 11-én kelt 15. sorszámú a Pp. 141. § (6) bekezdésére, 136/B. § (3) bekezdésére, a 235. § (1) bekezdésére, a Pp. 3. § (4) bekezdésében, 163. § (2) bekezdésére utaló végzésére sem csatolta a szakértők által hiányolt dokumentumokat, illetőleg azok beszerzésére indítványt nem tett, hanem a fellelhető okmányok és szakmai dokumentáció elemzésének és összevetésének hiányát kifogásolva új szakértő kirendelését indítványozta.

Időközben, a szakvélemény előterjesztését követően, 2011. július 28-án a Pp. 386/B.§-a alapján a jelen, kiemeltnek minősülő ügyben elrendelésre került a soron kívüli ügyintézés, így alkalmazandóvá váltak a Pp. 386/J. § szabályai is, tehát ettől

kezdődően az elsőfokú bíróságot - felperes állításával ellentétben - már nem terhelte a bizonyításra szoruló tényekről, bizonyítási teherről és a bizonyítás sikertelenségének következményeire vonatkozó tájékoztatási kötelezettség.

Az elsőfokú bíróság ezért a felperes által csatolt újabb bizonyítékok, illetőleg a bizonyítékok beszerzésére irányuló indítványa, valamint az új szakértő kirendelése alapjául a Pp. 182. § (3) bekezdésében megjelölt okok hiányában helytállóan mellőzte új szakértő kirendelését, és a felperes 2012. október 31-i tárgyalásról való távolmaradása ellenére is, a szakértői véleményre támaszkodva helytállóan utasította el a jogalap nélküli gazdagodás megtérítése és a felelős őrzés költségei címén érvényesített kereseti követeléseket.

A felperes a szakvéleményre tett észrevételében hivatkozott a keresetéhez csatolt, a beruházásait alátámasztó ellenőrzési jegyzőkönyvre, míg a fellebbezésében kifogásolta az észrevételében írtak figyelmen kívül hagyását.

Ezen F/III/2/67. sorszám alatti jegyzőkönyv a felperes 1994. augusztus hónapra vonatkozó áfa- visszatérítés vizsgálatára nézve tartalmaz adatot. Rögzíti, a vállalkozás döntően könnyűszerkezetes lakó- és középületek tervezésével, kivitelezésével, valamint azok forgalmazásával foglalkozik és a hozzátartozó szolgáltatásokkal, az 1994. augusztus havi áfa-visszaigénylés ezen tevékenységgel kapcsolatos felkészülésből - beruházásból - származik. A jegyzőkönyv szerint az áfa visszaigénylés alapjául zömében négy társaság (.....,, és a) összesen 49.049.000 forint összegű számlája szolgált.

A jegyzőkönyvből ugyanakkor nem állapítható meg, hogy a perbeli ingatlanokon folyt beruházás képezte volna a visszaigénylés alapját. igazságügyi szakértő álláspontja szerint is a kérdések megválaszolásához építési munkák költség kalkulációjára, építéssel kapcsolatos szerződésekre és számlákra, műszaki és számviteli dokumentációra lett volna szükség, ezért önmagában a hivatkozott jegyzőkönyv a beruházás igazolására nem szolgálhat, mint ahogy kizárólag a fényképdokumentáció sem, ezért a fellebbezés ezen okból sem vezethetett eredményre.

A felperes továbbá kártérítési igényt is érvényesített, egyrészt 2.190.896.226 forintot termelés kiesésből eredő elmaradt vagyoni előnye és ténylegesen bekövetkezett kára címén, másrészt 132.000.000 forintot "nem vagyoni jellegű" kárként, melyet a tervezett projekt 1996. évi auditációjának 2 %-a összegében jelölt meg, 1999-es áron számítva.

Keresete szerint 1995-ben a próbaüzemelését végezte, a beruházásokat már aktiválta, amikor a tulajdonosként fellépő Kft. az áramot kikapcsoltatta, így a sem tudott eleget tenni vele szembeni áramszolgáltatási kötelezettségének. Kényszerűen lemondta a termelésre irányuló szerződéseit, áron alul értékesítette a termelőüzemi berendezései jelentős hányadát, a termelő tevékenysége útja

indítására az áramszolgáltatás visszaállítását követően sem volt képes, ezzel jelentős kára keletkezett, továbbá a hírnév vesztes okán is.

Miután keresetlevele az időközben felszámolás alá került Kft.-vel, (a későbbi II. r. alperesi beavatkozóval) szemben idézés kibocsátása nélkül elutasításra került, kára bekövetkeztét az ingatlannyilvántartás adatai szerint a helyrajzi szám alatti ingatlan tulajdonos V. r. alperes és képviselője, I. r. alperes mulasztó magatartására vezette vissza.

Az elsőfokú bíróság a felperes teljes kártérítési követelését a felperes állított kára és az I., valamint az V. r. alperes magatartása közötti ok-okozati összefüggés hiányában utasította el.

A Fővárosi Ítéltáblának ezért abban a kérdésben kellett állást foglalni, felperes megjelölt kára az alperesek magatartásával összefüggésben következett-e be.

A szerződésen kívüli károkozásra irányadó Ptk. 339. § (1) bekezdése kimondja, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Ptk. 344. § (1) bekezdése szerint, ha többen közösen okoznak kárt, felelősségük a károsulttal szemben egyetemleges, egymással szemben pedig magatartásuk felróhatósága arányában oszlik meg.

A Ptk. 355. § (4) bekezdése úgy rendelkezik, kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A polgári jogi kártérítési felelősségnek tehát négy alapvető feltétele van: a jogellenesség, a felróhatóság, a kár, valamint az okozati összefüggés a kár és a felróható tevékenység (mulasztás) között. A kártérítési felelősség megállapításának az okozatosság szükségszerű feltétele, ez többes károkozás esetén is irányadó.

Amennyiben tehát a felperes a kárát többek jogellenes, felróható magatartására vezeti vissza, úgy az okozati összefüggés valamennyi károkozó tekintetében vizsgálendő.

A Fővárosi Ítéltábla ezen kereseti kérelmek tekintetében is osztotta az elsőfokú bíróság kifejtett álláspontját.

A perbeli adatokból megállapíthatóan a helyrajzi számú ingatlan használati joga az áramszolgáltatás megszüntetésének 1995. augusztus 8-i időpontjában a II.

r. alperesi beavatkozót illetve meg, egyrészt a kezelői jog Leányvállalatnak átengedése, majd a Leányvállalat átalakulása folytán.

Az I. r. alperesi jogelőd földhivatalnak tett 1996. augusztus 2-i nyilatkozata szerint is a perbeli ingatlan a beavatkozó tulajdonába került, tehát a felperes tévesen hivatkozott arra, a tulajdonos V. r. alperesnek észlelnie kellett volna, hogy a tulajdonán tulajdon, illetőleg használati jogot nem szerzett társaság gyakorolt jogokat.

Felperes a per 41.400/2003. szám alatt folyt szakaszában 35/F/4. sorszám alatt maga csatolta a Rt. 1995. augusztus 11-én kelt levelét, mely szerint a szolgáltatónak az 2. szám alatti vételezési helyre "a Kft-vel van érvényes szerződése, a szerződés alapján az ő írásbeli kérésükre történt a vételezési hely feszültségmentesítése", megjegyezve, felperes "ottlétéről" nem is volt tudomása.

Szintén a felperes csatolta 35/F/8. sorszám alatti a birtokvédelmi ügyben 1995. november 3-án született önkormányzati határozatot, mely egyébiránt a kérelmének helyt adva kötelezte a .. Kft-t a zavartalan áramszolgáltatás számára visszaállításra.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyes jogi álláspontra helyezkedett annak megállapításával, a felperes áramszolgáltatás szüneteltetéséből eredő kára nem az I. és V. r. alperesek magatartására vezethető vissza, az áram hiánya a II. r. alperesi beavatkozó intézkedésének a következménye.

A Fővárosi Ítéltábla is úgy ítélte meg, az ingatlannyilvántartás, valamint a birtokviszonyok felperes által állított rendezetlensége, az ingatlan-nyilvántartásban tulajdonosként feltüntetett V. r. alperes és szerve, I. r. alperes hivatkozott mulasztása sem teremt okozati összefüggést a bekövetkezett kár között, mivel az az áramszolgáltatás elmaradására vezethető vissza.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla, a rendezetlen birtokviszonyokhoz nem utolsó sorban a felperest megalapító is jelentősen hozzájárult a helyrajzi számú ingatlan 1992. július 15-i birtokbavételével, melyet igazol, hogy ezen ingatlan kiürítésére a Győri Ítéltábla jogerős ítélete kötelezte is a-t, megállapítva jogalap nélküli birtokosi minőségét.

A rendezetlen birtokviszonyt pedig csak tovább bonyolította, amikor a még nem létező felperes úgynevezett "szervező bizottsága" 1992. november 24-én beruházási és együttműködési szerződést kötött a Bt-vel, mely felperes érvelésével ellentétben nem a saját nevében, hanem a meghatalmazottjaként járt el, majd ez a jogalany nem minősülő "szervező bizottsággal" kötött szerződés került felperesre "átruházásra" 1993. október 1-jei megalapítása napján.

Ilyen tényadatok mellett felperes az esetleges kára bekövetkeztét megalapozatlanul hozta okozati összefüggésbe I. és V. r. alperesek magatartásával, helytálló ezért az ítélet kártérítési keresetet elutasító rendelkezése is.

Az kellett tehát megállapítani, az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértés nélkül, a perbeli adatok összességében történő helytálló értékelésével hozta meg határozatát.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest az I. r. és a V. r. alperes 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (IM r.) 3. § (2) bekezdés c) pontja, (5) és (6) bekezdése, valamint 4/A. §-a alkalmazásával megállapított, a kifejtett jogi képviselői tevékenységgel arányos ügyvédi munkadíjból álló, valamint a III. r. alperes IM r. 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) és (6) bekezdése, valamint 4/A. §-a alkalmazásával megállapított, szintén a kifejtett jogi képviselői tevékenységgel arányos ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

Az alperesi beavatkozónak a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, ezért annak viseléséről rendelkezni nem kellett.

A felperes az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.500.000 forint fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2013. június 28.

Dr. Rózsa Éva s.k.
a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s.k.
előadó bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
Oláhné Sárközi Veronika
bírósági ügyintéző